

**Справа «Колишнього короля Греції та інших проти Греції»
(The Former King of Greece and others v. Greece 25701/94)**

У рішенні, ухваленому 23 листопада 2000 року у справі *«Колишній король Греції та інші проти Греції»*, Суд постановив, що:

- мало місце порушення ст. 1 Протоколу № 1 до Конвенції, де мова йде про захист права власності;
- немає необхідності аналізувати справу на предмет порушення ст. 14 Конвенції разом зі ст. 1 Протоколу № 1.

Суд вирішив не розглядати питання про справедливе відшкодування відповідно до ст. 41 Конвенції до того часу, коли будуть готові відповідні матеріали.

Обставини справи

Заявники, колишній король Греції, його сестра – принцеса Ірене і його тітка – принцеса Єкатеріні, проживають відповідно у Лондоні, в Мадриді та у Букінгемшайє (Сполучене Королівство).

Предметом звернення до Суду став режим права власності на майно, яке належало колишньому королю Греції та королівській родині. Підставою для такого звернення стало прийняття 16 квітня 1994 року Закону № 2215/1994, який набрав чинності 11 травня 1994 року. Відповідно до ст. 2 цього закону, власником рухомого і нерухомого майна заявників ставала Греція як держава. Закон не встановлював жодної компенсації за вилучене майно. 25 червня 1997 року Спеціальний Верховний Суд визнав даний закон конституційним, що унеможливило подальші спроби заявників шукати судового захисту їхніх майнових прав.

Зміст рішення Суду

Суд дійшов висновку, що майно, яке стало безпосереднім предметом спору (мова йшла про три маєтки: Татої, Полидендрі і Мон-Репос), належало заявникам як приватним особам, а не як членам королівської сім'ї, а отже, ці маєтки відповідають поняттю «майно» відповідно до змісту ч. 1 ст. 1 Протоколу № 1. Суд дійшов висновку про те, що вилучення у заявників їхнього майна завдало їм шкоди і порушило справедливий баланс між необхідністю захисту приватної власності і суспільними інтересами. Таким чином, мало місце порушення ст. 1 Протоколу № 1.

Суд не вважав за необхідне аналізувати справу на предмет можливого порушення ст. 14 Конвенції, взятої разом зі ст. 1 Протоколу № 1, оскільки порушення права власності (ст. 1 Протоколу № 1) вже було встановлено.

Суд також дійшов висновку про тимчасову неможливість розгляду питання про справедливу сатисфакцію. Вирішення цього питання віднесено на майбутнє, причому зміст і процедура такого вирішення залежатимуть і від угоди, яку може бути укладено між заявниками та державою-відповідачем.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПрН України О. О. Бекетовим, Р. М. Москалем, Н. П. Ничай, М. Ю. Пришляк, Т. І. Пашуком, М. Б. Рісним, А.-М. Я. Хом'як.